

Дѣдо Желю и той, слѣдъ нещастната случка съ дѣда Тодора, станалъ единъ мълчаливъ, мраченъ, навжсенъ, блѣденъ. Него вече нищо не бѣше въ състояние да го развѣсели. Той се страшно каеше за постѣпката си, и виждаше се, че съвѣстѣта му го много гризе. Нѣкои момчета сж го чували ноцѣ кога спи, да блънува името на дѣда Тодора.

Войводата и сега бѣше сѣдналъ на вечеря на трапезата на онази компания, при която бѣше дошелъ на 19-ий Юний вечерѣта на бивака при с. Петруша. Отъ тази компания вече мнозина членове липсваха.

Но гдѣ е онова веселие, онази надѣжда, която на 19-й Юний вѣодушевяваше хшплацитѣ? Всичко исчезна като димъ. Надѣждата за освобождението на отечеството се изгуби окончателно. Толкова души отъ другаритѣ сложиха коститѣ си напраздно. Пѣкъ и тѣзи сърби, язкъкъ имъ за хвалбата. Тѣ нищо друго незнаятъ освенъ да отстѣпватъ прѣдъ турцитѣ. Защо ли сме си напуснали работата и растроили бѣднината, кога е щяло тѣй да бѣде?!

И така, всички бѣхж не весели и замислени, но най-невеселъ и замисленъ тази вечеръ бѣше войводата Панайотъ. Той прѣзъ деньтъ билъ получилъ нѣкакво писмо отъ Генерала Черняева, и това писмо много го умислило. Освѣнъ Вулетица и дѣда Желя, никой още незнаеше съдържанието на това писмо.

Въ врѣме на вечерята една стомна вино постоянно обикаляше замислената дружина, но нѣмаше сила да я развѣсели тѣй, както това другъ пѣтъ ставаше. Разговоръ се водеше все за миналитѣ происшества, какво е ставало, гдѣ е кой убитъ или раненъ, кой какви звѣрства е забѣлѣжилъ у черкзитѣ и пр.

Изгубенитѣ другари отъ аванпоститѣ при Княжевацъ, които едвамъ тука си намѣриха четата, расправяха на другаритѣ си за своитѣ скитания и случки до излизанието имъ отъ района на турскитѣ войски.